

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce: **A. G.**, nar., e. č., státní příslušnost Arménská republika, t. č. bytem, zastoupeného Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 4. 2015, č. j. OAM-541/ZA-ZA14-ZA14-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul tvrzení, jež uvedl žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 10. 2014. Následně žalovaný popsal průběh pohovoru s žalobcem, který se uskutečnil dne 24. 10. 2014. Při posouzení žádosti žalovaný vycházel především z žalobcem podaných výpovědí a doložených materiálů, dále pak

z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii.

S ohledem na to, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti naznačující, že by byl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azyl, nebylo mu možné azyl dle tohoto ustanovení udělit. Ustanovení § 12 písm. b) téhož zákona umožňuje udělení azylu cizinci, jenž má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země původu. Tuto otázku posuzoval v řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a vzhledem k tomu, nedošlo ke změně skutkového stavu a ani žalobce ve své druhé žádosti nic takového netvrdil, žalovaný nemohl dospět k odlišnému závěru. Z těchto důvodů žalovaný žalobci neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyl udělen v ČR azyl, proto nepřicházelo v úvahu ani udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.

Nejpodrobněji žalovaný zkoumal možnost udělení azylu z humanitárních důvodů podle §14 zákona o azylu. Zabýval se otázkou, zda v daném případě neexistují důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo „nehumánní“ žalobci azyl neudělit. Žalobce ve své žádosti vylíčil své zdravotní potíže, vylíčil jejich závažnost. Předložil lékařské zprávy. Ze zprávy Světové zdravotnické organizace hodnotící arménský zdravotnický systém žalovaný zjistil, že v Jerevanu se nachází několik zařízení poskytujících péči, jež žalobce vyžaduje. Tato lékařská péče je dostupná, nemožnost žalobce pracovat z důvodu jeho zdravotního stavu a s tím související finanční obtíže žalovaný nepovažoval za důvod pro nedosažení na odpovídající péči s odkazem na skutečnost, že se žalobce v obdobné situaci nachází i v České republice. Vzhledem k tomu, že na humanitární azyl není právní nárok a žalovaný neshledal existenci důvodu hodného zvláštního zřetele, nepřistoupil k udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Závěrem v souladu s § 28 zákona o azylu žalovaný posoudil, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Nebyly nalezeny žádné skutečnosti, pro které by žalobci při návratu do Arménie měla hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti uložení nebo vykonání trestu smrti. Doplňkovou ochranu lze udělit v případě, že by žadatel mohl být reálně a bezprostředně vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, avšak žalovaný dospěl k názoru, že ani toto ohrožení žalobce neexistuje, a protože v Arménii neprobíhá ozbrojený konflikt, žalobce nebude vystaven ani vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. S ohledem na to, že žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyla v ČR udělena doplňková ochrana, nebylo možné ji udělit žalobci ani na základě § 14b odst. 1 zákona o azylu.

II. Obsah žaloby a jejího doplnění

Žalobce podal dne 13. 5. 2015 prostřednictvím svého právního zástupce správní žalobu, ve které namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. V daném případě byly doloženy skutečnosti hodné zvláštního zřetele – závažnost onemocnění žalobce a prognóza vývoje jeho nemoci. Při návratu do Arménie by si nemohl s ohledem na svůj zdravotní stav obstarávat finanční prostředky, což by bylo nezbytné, protože v tomto státě jsou všechny úkony ošetření hrazeny přímo pacientem. Žalovaný neodůvodnil své rozhodnutí řádně, čímž způsobil jeho nepřezkoumatelnost. S odkazem na rozsudek Krajského

soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č. j. 45 Az 9/2014-95, se žalobce domníval, že žalovaný pochybil, když alespoň rámcově nevymezil obsah pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a neuvedl úvahy, kterými se při výkladu řídil. Dále žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004, v němž soud jako obvyklý důvod udělování humanitárního azylu považoval situaci, kdy žadatel o mezinárodní ochranu je osoba zvlášť těžce postižená či nemocná. Z důvodu nevyléčitelné nemoci je žalobce vystaven postupnému omezení hybnosti končetin a těla, jež dle prognózy lékařů povedou k ochrnutí. Žalobce se tedy domníval, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, a proto soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uznal, že z doložených lékařských zpráv vyplývá, že se žalobci od roku 2010 křiví páteř z důvodu zvýšené kyfózy její bederní části a způsobuje mu tak bolesti v zádech a kyčlích a že mu byla diagnostikována spondylitida (Bechtěrevova nemoc). Žalovaný si zjistil, že zdravotní péče je s ohledem na žalobcovy potíže v zemi původu dostupná. Zopakoval úvahu z napadeného rozhodnutí, že nemožnost žalobce pracovat a tedy si vydělávat na zaplacení zdravotní péče nelze považovat za důvod pro nedosažení péče, protože si na ni v Arménii může shromáždit prostředky stejně, jak to nyní činí v ČR. Poukázal rovněž, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce dostavil na lékařské vyšetření naposled dne 19. 11. 2013.

Dle žalovaného tedy má žalobce v zemi původu odpovídající socioekonomické zázemí, které mu zajistí přístup k odpovídající péči (léky proti bolesti, rehabilitace, péče ortopeda). Žalobce není ve stavu ohrožujícím život. Na humanitární azyl není právní nárok a uděluje se pouze za výjimečných okolností, které ovšem v tomto případě nejsou dány. Žalovaný neporušil ustanovení zákona o azylu či zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a napadené rozhodnutí tudíž není nezákonné a nijak nekrátí žalobce na jeho právech.

IV. Jednání konané dne 14. 4. 2016

Ve věci proběhlo dne 14. 4. 2016 jednání před Krajským soudem v Brně, na které se dostavili žalobce, jeho právní zástupkyně a žalovaný. Soud vyzval zástupkyni žalobce, aby upřesnila, v jakém rozsahu žalobce napadá rozhodnutí žalovaného. Zástupkyně uvedla, že žalobce nesouhlasí s posouzením žalovaného v části týkající se § 14 zákona o azylu. V dalším pouze odkázala na znění žaloby a navrhl, aby byl proveden výslech žalobce a ustanoven znalec, který by se odborně vyjádřil k žalobcově zdravotnímu stavu. Žalovaný setrval na stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. V rámci jednání byl dán prostor žalobci, aby se ve věci vyjádřil. Žalobce popsal vývoj své nemoci, její symptomy a to, jak ho omezuje. Dále hovořil o poskytované zdravotní péči a rovněž o problémech vyplývajících z jeho zdravotního pojištění.

Při jednání neproběhlo žádné dokazování, strany v závěrečných návrzích strany zopakovaly již dříve uváděné argumenty. Zástupkyně žalobce poukázala navíc na to, že se domnívá, že pracovníci žalovaného nejsou kompetentní k tomu, aby posuzovali fakta vyjádřená v lékařských zprávách, když jde o otázku závažnosti postižení žalobce. Žalovaný zase připomněl, že humanitární azyl je otázkou správního uvážení, soud tedy musí tuto

skutečnost při svém rozhodování vzít v potaz. Závěrem se žalovaný vymezil k možnostem zdravotního pojištění žalobce, že poskytování a úroveň zdravotní péče se neřídí zákonem o azylu, ale jinými právními předpisy.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při posuzování věci soud především vycházel z listin obsažených ve správním spise.

Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce navrhoval zopakování dokazování při jednání a doplnění dokazování svým výslechem. Tento výslech soud neprovedl, neboť dle jeho názoru by dokazování formou výslechu žalobce bylo nadbytečné; žalobci při jednání byl dán prostor k vyjádření. Jak již bylo řečeno výše, soud přezkoumává napadené rozhodnutí s ohledem na právní a skutkový stav v době rozhodnutí správního orgánu a žalobce mohl veškeré relevantní skutečnosti uvést již v průběhu správního řízení.

Dle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/EU“) mají mít žadatelé o mezinárodní ochranu právo, aby účinný opravný prostředek před soudem, mimo jiné proti rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu, obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Dle čl. 52 odst. 1 směrnice 2013/32/EU použijí členské státy právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 1 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015 a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených po 20. 7. 2015 nebo u žádostí o mezinárodní ochranu podaných a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených před tímto datem. Žádosti podané do 20. 7. 2015 a řízení o odnětí postavení uprchlíka zahájená do 20. 7. 2015 se řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka.

Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU nebyl do českého právního řádu transponován, soud tedy po uplynutí lhůty pro transpozici (dne 20. 7. 2015) musí vycházet přímo z uvedeného ustanovení, které splňuje podmínky pro to, aby mělo ve prospěch jednotlivce přímý účinek (obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014-57). Soud v dané věci vzal v potaz, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 16. 10. 2014. Dle přechodného ustanovení čl. 52 odst. 1 směrnice 2013/32/EU se na jeho věc nemůže aplikovat tato směrnice, logicky tedy ani její čl. 46 odst. 3. I v případě, že by se přímý účinek tohoto článku v daném případě uplatnil, Nejvyšší správní soud judikoval ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, že v tomto kontextu je možné uplatňovat nové skutečnosti pouze v případě, kdy je žadatel nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. V rámci správního řízení byl s žalobcem

veden pohovor. Soud dospěl k závěru, že výslech žalobce by nepřinesl nové skutečnosti, které žalobce nemohl uvést již v průběhu pohovoru před správním orgánem.

K žalobě byly soudu žalobcem zaslány jako důkazní prostředky lékařské zprávy z let 2010 až 2015. S ohledem na to, že zprávy byly předloženy již v průběhu správního řízení a byly zahrnuty do odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo by nadbytečné je opakovat. Provádění těchto důkazů tedy bylo soudem zamítnuto. Soud rovněž zamítl důkaz znaleckým posudkem a znalce pro přezkum žalobcova zdravotního stavu neustanovil, protože pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany tento důkaz není třeba. Žalovaný v řízení nerozporoval onemocnění žalobce, a ani soud o něm nemá pochybnosti. Dokazování tedy ve věci soud neprováděl.

Na základě údajů ze správního spisu soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal dne 16. 10. 2014 žádost o mezinárodní ochranu, v této souvislosti s ním byl dne 24. 10. 2014 veden pohovor. Žalobce již dříve žádal o mezinárodní ochranu, avšak jeho zdravotní stav nebyl předmětem posouzení, neboť žalobce svůj zdravotní stav neoznačil jako důvod žádosti ani netvrdil, že by měl zdravotní potíže. Žalobce uváděl, že jeho potíže začaly v roce 2008 a nikdo nezná jejich příčinu. Nemoc ovlivňuje jeho schopnost chodit, mimo jiné musí občas používat berle, když mu přestane fungovat pravá noha. Na levé ruce ztrácí citlivost ve dvou prstech. Dle názoru jeho lékařky veškeré potíže vyplývají z problémů s páteří. Dříve o těchto problémech nehovořil, protože nebyly tak závažné. V průběhu prvního azylového řízení měl přístup k rozličné lékařské péči, protože byl zdravotně pojištěn. Toto se změnilo, když byl pojištěn komerčně, protože mu tato péče přestala být hrazena, úkony si tedy musel platit sám. Jeho onemocnění má špatnou prognózu do budoucnosti. Poslední lékařskou zprávu měl žalobce z listopadu 2013, avšak i poté lékařku navštěvoval kvůli receptům. V ČR má podporu svých krajanů a církve, v Arménii nemá socioekonomické zázemí.

Žalovaný pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu opatřil další podklady, a to zprávu Světové zdravotnické organizace (WHO) – Arménie: Průzkum zdravotního systému 2013 a informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-2820-2013 ze dne 26. 3. 2013. Na základě žalobcova souhlasu s nahlížením do jeho zdravotní dokumentace si žalovaný obstaral vyjádření k jeho zdravotnímu stavu od Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně a od MUDr. Jany Bartákové. Dále se žalovaný seznámil i se spisem žalobcova předchozího řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, č. j. OAM-1374/VL-20-2006, a se spisem k žádosti jeho otce, č. j. OAM-1372/VL-20-2006. Rovněž využil informací z Cizineckého informačního systému a z WikiSkript o vertebrogenním algickém syndromu. S těmito materiály byl žalobce seznámen a rovněž se k nim v rámci správního řízení i vyjádřil.

Ustanovení § 14 zákona o azylu stanoví, že jestli v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, vyslovil, že citované ustanovení „*je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení“*.

Dále pak v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že „*[v] otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může*

uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95)“.

Nakonec v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, jenž uváděl ve svém písemném podání i žalobce, Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že „[s]mysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.

S ohledem na znění § 14 zákona o azylu a citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zdejší soud došel k závěru, že správní úvaha žalovaného týkající se zdravotního stavu žalobce nevykazuje žádné pochybení a žalobcovy zdravotní problémy nejsou důvodem pro udělení humanitárního azylu. Samotný špatný zdravotní stav nepostačuje pro jeho přiznání. Žalovaný vyšel z tvrzení žalobce ohledně jeho zdravotního stavu a z lékařských zpráv, opatřil informace o zdravotní péči v zemi původu žalobce. Soud neshledal v postupování žalovaného v daném případě žádné pochybení, správní uvážení žalovaného nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a bylo v souladu s procesními pravidly a pravidly logického usuzování. Žalovaný zjevně vycházel z předložených lékařských zpráv, s tím, že velkou váhu měla lékařská zpráva MUDr. Jany Bartákové, vypracovaná v lednu 2015, protože v ní mimo jiné uvedla, že zdravotní stav žalobce není překážkou jeho návratu do země původu. Z lékařských zpráv a charakteru nemoci žalobce je zřejmé, že žalobce potřebuje především vitamin B, antirevmatika a analgetika, vhodná je popřípadě rehabilitace. Z žalobcem předložených lékařských zpráv bylo zjevné, že před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce téměř rok nebyl vyšetřen lékařem. Žalobce k tomu uvedl, že v mezidobí k lékaři docházel pro recepty. Žalovaný se zabýval i otázkou případného financování zdravotní péče žalobce, neboť žalobce uvedl, že by ve své vlasti neměl peníze na léčbu. Na základě informací o zemi původu uvedl, že v Arménii existují přímé platby u lékaře, z velké části se však jedná o platby neformální. Citoval ze zprávy Arménie, informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM 2820-2013 ze dne 26. 3. 2013, která se zabývá dostupností revmatologické a ortopedické péče. Soud dodává, že ze zprávy vyplývá, že tato péče je dostupná především v Jerevanu, kde žalobce žil a žije tam jeho matka. Žalovaný odkázal rovněž na to, že matka žalobce je podporována synem žijícím v Rusku. Vyslovil správnou úvahu, že i pro žalobce existuje možnost rodinné podpory. Soud se shoduje se žalovaným rovněž v tom, že ač je onemocnění žalobce jistě vážné, nejedná se u něho o stav ohrožující život.

To, že žalobce považoval za nevhodné, že žalovaný vycházel při hodnocení zdravotního stavu ze serveru WikiSkripta, soud nevnímal za snahu přebírat v řízení roli znalce z oblasti zdravotnictví. Z tohoto zdroje žalovaný čerpal pouze údaje obeznamující ho s žalobcovou

diagnózou a citoval možnosti léčby tohoto onemocnění. Jinak žalovaný zjevně čerpal, pokud se týká zdravotního stavu žalobce, z doložených lékařských práv. Soud rovněž poznamenává, že v daném případě nebyl žalovaným porušen zákaz libovůle, v části posouzení možnosti udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný rozhodoval v rámci svých pravomocí.

Závěrem soud ještě dodává, že nezpochybňuje, že zdravotné péče v zemi původu žalobce je na nižší úrovni, než je tomu v České republice. Ani to však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud připomíná rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2006, čj. 30 Az 84/2005-32, podle kterého *„Skutečnost, že žalobce není spokojen s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, není zákonným důvodem pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu.“*

Soud shledal, že napadené rozhodnutí bylo vydané v souladu s judikaturou i právními předpisy, žalovaný tedy nepochybil, když žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. dubna 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková